

Neaizvainojiet Jūdu!!

Savos gandrīz 60 dzīves gados man ir bijusi nelaime sastapties ar dažādiem nodevējiem — daži no viņiem bija īsti lielie nodevēji, kuri bija ļoti tuvu tam, lai kļūtu par tādiem. Visi viņi slēpās aiz labestības maskas — tā saucamie draugi, pašpasludinātie kristieši, daži labi pārzināja Bībeli — visi apgalvoja, ka viņus moka dzīve un citas melodramatiskas stāstus. Un dziļi sirdī tas vienmēr bija viens un tas pats: izmantošana, parasti finansiāla rakstura. Kā parazitē, kas piespiežas, lai izsūktu tavu asinis, vai mazi cilvēki, kas apmaldījušies paši sevī — lielākā daļa no viņiem ir narcisi ar grandiozām idejām par sevi, bet bez jebkādas saiknes ar realitāti. Atvainošanās un tamlīdzīgas lietas jau sen ir aizmirstas viņu vārdu krājumā. Tiklīdz tu viņus atklāsi — un tu viņus atklāsi, jo kādā brīdī viņi zaudē paškontroli savā klusajā izmantošanā un atklāj savu patieso seju —, viņi bez sirdsapziņas pārmetumiem dodas tālāk pie nākamā upura. Cilvēki viņus sauc par Jūdiem. Un tieši šeit es gribu apstāties, jo man šķiet, ka mēs šai personai — Jūdām — darām netaisnību. Jā, Jūdass nodeva. Viņš nodeva tīrāko dvēseli, kas jebkad staigājusi uz šīs zemes. To, kurš izvēlējās viņu no daudziem citiem un iekļāva viņu 12 apustuļu iekšējā lokā. To, kurš ļāva viņam redzēt, kā Viņš atdzīvina mirušos, atver acis tiem, kas no dzimšanas ir akli, dāvā spītīgajiem mazu bērnu ādu un piešķir invalīdiem prieku staigāt. To, kurš deva arī viņam šo spēku — un ļāva viņam pašam veikt šos brīnumus! Kristus aicināja Jūdu kļūt par apustuļi! Bet Jūda Viņu nodeva — un nodeva Viņu naudas dēļ. Jūda bija naudas mīlētājs un sīkzagli. Tāpat kā daudzie sīkzagli, kurus esmu pazinis, kuri vienmēr pieiet cilvēkiem ar draudzīgu fasādi. Vai Jūda mīlēja Kristu? Protams, zināmā mērā viņš Viņu mīlēja. Bet viņš mīlēja arī naudu. „Ko jūs man dosiet, ja es Viņu nododu?” viņš jautāja augstajiem priesteriem, kuri bez vilcināšanās piekrita 30 sudraba gabaliem, kas tolaik bija ievērojama summa — pusgada alga. Viņš aizmirsa brīnumus, viņš aizmirsa idejas, viņš aizmirsa savu mīlestību pret Kristu. Vai drīzāk — viņš to neaizmirsa. Viņš pierādīja, ka tā bija viltus mīlestība. Tie trīsdesmit sudraba gabali to pārvērtā par viltus mīlestību. Tie nosvēra vairāk uz svariem. Nāks laiks, kad tiks nosvērta mīlestība pret

Kristu. Uz otras puses tiek likts kaut kas — Jūdam tas bija trīsdesmit sudraba gabali; citiem — kaut kas cits, vai nu finansiāls, vai nē. Un tad mīlestība pret Kristu izrādās nepietiekama, vāja, viltus. „Mene, Tekel, Peres,” kā Dieva roka uzrakstīja Belšazaram. „Tu esi nosvērts svaros un atrasts par vāju” (Dan. 5:25). Tāpat ir ar dažādiem nodevējiem, ar kuriem esmu sastapies. Varbūt arī viņi paši nezina, ka nodos. Viņi varbūt domā, ka ir tavi draugi un Kristus draugi. Bet, kad atklājas trīsdesmit sudraba gabali, viņi tos labprāt ieliek savās krūtīs un nosūta tevi uz krustu. Bet līdz ar to salīdzinājums ar Jūdu beidzas. Jo tiklīdz Jūdass redzēja, ka Kristu ved uz krustā sišanu, viņš zaudēja savaldību. Viņš to negaidīja. Viņa sirdsapziņa sāka viņu mocīt. Viņš saprata, ko bija izdarījis. Viņš skrēja uz templi un metās ar sudraba monētām tieši augstajiem priesteriem sejā! „Es esmu grēkojis, nododot nevainīgu asinis!” viņš iesaucās (Mateja 27:4)!! Jūdass nožēloja!! Raksti to saka tik skaidri, un tomēr visi ir uzņēmušies mums izskaidrot, kāpēc, kā viņi saka, „nožēla” un „sirdsapziņas pārmētumi” esot atšķirīgas lietas. Varbūt Jūdas sirdsapziņas pārmētumi neiederas stāstā, ko viņi ir izveidojuši. Nodevējs — tāpat kā mūsdienu nodevēji — nenožēlo savas darbības. Viņš nemet prom sudraba monētas. Viņš paliek nodevējs un ciniks līdz pat galam. Un tieši to daudzi nodevēji dara šodien. Viņi paliek nodevēji līdz pat pēdējam brīdim. Viņi ir barojuši savu ego tādā mērā, ka viņu sirdsapziņa ir kļuvusi nejutīga, neeksistējoša. Tāpat kā bezjūtīgi dzīvnieki, viņi dodas pie nākamā upura. Bet Jūdass tā nerīkojās. Jūdass nedevas pie nākamā upura. Viņš pārdomāja. Viņš saprata, kas bija noticis. Viņš spēja nožēlot. Viņš atzina savu grēku. „Es esmu grēkojis,” viņš teica. „Es esmu nodevis nevainīgu asinis!” Viņš paņēma naudu — nodevības sudraba monētas — un metās tās viņiem sejā. Jūdass nožēloja. Bet viņš nevarēja izturēt to, ko bija izdarījis, tāpēc paņēma virvi un pakārās. Jūdam bija sirdsapziņa. Viņš labprāt samaksāja par savu nodevību ar savu dzīvību. Bet tas nelīdzēja. Es jautāju sev — vai Jūdass tika glābts? Visa kristīgā literatūra ir metusies uz viņu, koncentrējoties uz šo šausmīgo Kristus nodevības aktu. Bet Dievs vēlas, lai ikviens tiktu glābts un nonāktu pie patiesības atziņas (1. Tim. 2:4). Tāpēc mēs redzēsim tajā dienā, kas notika ar Jūdu. Bet viņš nožēloja, un to parādīja nevis ar vārdiem, bet ar darbiem. Sudraba monētu maisiņš

vairs nebija viņa krūtīs. Viņš to bija atdevis. Pat viņa pakāršanās bija izpirkšanas akts – samaksāt ar savu dzīvību par ļaunumu, ko viņš bija izdarījis. Tāpēc nesaņemsim Jūdu ar dažādiem nepakļāvīgiem nodevējiem, kuri savas sudraba monētas nēsā pie krūtīm, katru dienu tās skaita vienu pa vienai un smaida par saviem „sasniegumiem”. Jūdam tas pat prātā nebūtu ienācis. Tāpēc viņi ir daudz sliktāki par viņu.

Ņemot vērā to postu, ko tikšanās ar nodevēju rada cilvēka dzīvē, kā šie nodevēji nonāca manā ceļā — un, iespējams, arī tavā? Pēc nejaušības? Kas to zina. Bet pats Kristus izvēlējās Jūdu, nodevēju. Vai Viņš jau no sākuma zināja, ka viņš Viņu nodos? Tu varētu teikt: „Vai Dievs nezina visu?” Jā, Viņš zina, bet Viņš dod iespējas visiem cilvēkiem, un galu galā ir pats cilvēks, kurš izlemj, kuru ceļu izvēlēties. Viņš izvēlējās Jūdu, lai gan zināja, kas viņš ir, un zināja viņa sirds ļaunumu, kas kādu dienu nāks gaismā. Tomēr Viņš deva viņam iespēju. Tas nebija neizbēgami, ka Jūda Viņu nodos. Kristus negribēja, lai viņš Viņu nodod. Viņus būtu krustā sist pat bez Jūdas nodevības. Būtu atrasts kāds cits — kāds, kas nepiederēja pie to cilvēku tuvākā loka, kurus Kristus bija izvēlējis vienu pēc otra —, un šis cilvēks Viņu būtu nodevis. Kristus personīgi izvēlējās Jūdu, lai tas būtu Viņam tuvu. Viņš uzticēja viņam naudas maisu, lai gan zināja, ka viņš zog. Un tomēr Viņš viņam neko neteica. Varbūt Viņš domāja: „Varbūt viņš nožēlos. Ļauj man dot viņam vēl vienu iespēju.” Viņš zināja šī cilvēka sirds viltību; Viņš zināja viņa pagātni — cilvēki nekļūst par zagļiem vienā dienā —, bet Viņš ņēma viņu sev tuvu. Viņš atzina mīlestību, kāda šim vīram bija pret Viņu, un, iespējams, cerēja, ka šī mīlestība kļūs stiprāka un ka trīsdesmit sudraba gabali nespēs to apgāzt. Tāpēc Viņš deva viņam iespējas. Un tieši to Kristus dara daudziem nodevējiem, un, iespējams, Viņš to darīja caur mani un tevi: Viņš dod viņiem iespējas. Iespējas nekļūt par nodevējiem. Iespējas mīlēt. Iespējas atstāt savu tumšo pagātni aiz muguras. Sākt no jauna. Daži varbūt izmantos šo iespēju. Citi tomēr paliek uzticīgi, kamēr nav parādījis kārdinošais vilinājums — trīsdesmit sudraba gabali. Tiklīdz šis kārdinājums parādās, viņi satver trīsdesmit sudraba gabalus un pārdod savu ticību — vai, precīzāk sakot, pārvērš to par viltojumu. Es ceru, ka kādu dienu viņi atradīs nožēlu, pat ja jau ir paņēmuši trīsdesmit sudraba gabalus un vairs nevar tos atdot. Dievs pieņem

visus, kas nožēlo. Viņš nekad neaizvērs durvis patiesi nožēlojušam cilvēkam. Bet galu galā smiltis smilšu pulkstenī izsīkst, un pienāk gals. Un tad vairs nav vietas nožēlai. Savukārt tiem, kurus ir nodevuši, vajadzētu rast mierinājumu tajā, ka viņi darīja Dieva gribu — viņi rīkojās uzticīgi, ar mīlestību un līdzjūtību, saskaņā ar saviem principiem un Evaņģēlija principiem, pat pret cilvēkiem, kuri to nebija pelnījuši — un par to būs liela atlīdzība tajā Dienā, par kuru ir rakstīts: „Un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm; vairs nebūs ne nāves, ne skumju, ne raudu. Vairs nebūs sāpju, jo iepriekšējās lietas ir pagājušas.” (Atklāsme 21:4)